

Sygn. akt I CZ 65/11

POSTANOWIENIE

Dnia 21 września 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Irena Gromska-Szuster (przewodniczący)

SSN Bogumiła Ustjanicz

SSA Marek Machnij (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa S. S.

przeciwko R & M Spółce z o.o. w W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 września 2011 r.,

zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 11 stycznia 2011 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 11 stycznia 2011 r. odrzucił na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 112 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. jedn. Dz.U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 ze zm., w skrócie „u.k.s.c.”) skargę kasacyjną powoda od wyroku tego Sądu z dnia 28 maja 2010 r. sygn. akt I ACa 1121/09, jako nieopłaconą, wskazując w uzasadnieniu, że postanowieniem z dnia 25 listopada 2010 r. oddalił wniosek powoda o zwolnienie od kosztów postępowania kasacyjnego, jednak w terminie tygodniowym od doręczenia odpisu tego postanowienia jego pełnomocnikowi, tj. od 15 grudnia 2010 r., opłata od skargi nie została wniesiona.

W zażaleniu na powyższe postanowienie powód wniósł o jego uchylenie, zarzucając obrazę prawa procesowego, a mianowicie art. 102 ust. 1 powołanej wyżej ustawy przez jego niewłaściwe zastosowanie przy wydawaniu postanowienia o odmowie zwolnienia od opłaty od skargi kasacyjnej. Skarżący podniósł, że z uwagi na niedopuszczalność wniesienia zażalenia na postanowienie o odmowie zwolnienia od w/w opłaty dopiero na tym etapie kwestionuje prawidłowość powyższego postanowienia, ponieważ odmowa przyznania mu zwolnienia od opłaty przez Sąd Apelacyjny była nieuzasadniona, gdyż stałym źródłem jego utrzymania jest renta inwalidzka w kwocie 1.250 zł, natomiast posiadane oszczędności w kwocie 100.000 Euro są przeznaczone na koszty leczenia, w szczególności zabiegi medyczne w postaci przeszczepu serca, operację prostaty i koszty bieżącego utrzymania.

Pozwana nie ustosunkowała się do zażalenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest uzasadnione.

Zarzut naruszenia art. 102 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych jest nieuzasadniony. Skarżący bezpodstawnie twierdzi, że nie jest w stanie ponieść w niniejszej sprawie należnej opłaty od skargi kasacyjnej, wynoszącej 13.131 zł, bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i jego rodziny. Twierdzenia przedstawione w zażaleniu pozostają w sprzeczności z treścią oświadczenia powoda o jego stanie rodzinnym, majątku

i dochodach, złożonego przy skardze kasacyjnej na podstawie art. 102 ust. 2 u.k.s.c., w którym podano, iż oszczędności w kwocie 100.000 Euro przeznaczone są na koszty utrzymania oraz leczenia (nota bene bliżej niesprecyzowane i nieudokumentowane). Koresponduje z tym kolejne oświadczenie powoda, z którego wynika, iż łączny koszt jego utrzymania wynosi około 1.000 Euro miesięcznie, co odpowiada według podanego przez niego kursu 3,95 zł/Euro kwocie około 3.950 zł, a zatem znacznie więcej niż wynoszą jego miesięczne dochody z tytułu renty inwalidzkiej.

Skoro zatem sam powód wyjaśnił, że z posiadanych oszczędności pokrywa między innymi koszty bieżącego utrzymania, stwierdzić należy, iż nie ma uzasadnionych podstaw do odmiennego potraktowania kosztów sądowych należnych od wniesionej w tej sprawie skargi kasacyjnej, ponieważ również takie koszty stanowią obciążenie, które powinno zostać pokryte przez stronę w pierwszej kolejności z posiadanych środków, gdyż pomoc ze strony Państwa w postaci zwolnienia od kosztów sądowych może zostać przyznana dopiero wtedy, gdy strona nie ma środków wystarczających na ich opłacenie, a nie wówczas, gdy wprowadzie je posiada, ale zamierza przeznaczyć je na inne cele niż obciążające ją koszty sądowe.

W związku z tym stwierdzić należy, że postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 25 listopada 2010 r. nie naruszało art. 102 ust. 1 u.k.s.c., a zatem odrzucenie skargi kasacyjnej było uzasadnione, tym bardziej, iż skarżący w zażaleniu nawet nie kwestionuje okoliczności, że w terminie tygodniowym, w którym skarga powinna zostać opłacona, nie uiścił należnej opłaty.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. oddalił zażalenie jako pozbawione usprawiedliwionych podstaw.